

efter al sandsynlighed foregå en fortsat teknisk udvikling og ske en videre udbredelse af videoudstyr og af fotografisk apparatur, der er egnet til at bruges til overvågningsformål.

Den aktualitet, som overvågning på de nævnte måder har fået, skyldes navnlig ønsker om at opnå de med TV-overvågning forbundne fordele i sikkerhedsmæssig og kriminalpræventiv henseende. Det følger heraf, at der i forbindelse med overvejelser om ny lovgivning må foretages en vurdering og afvejning af modstående hensyn: på den ene side hensynet til beskyttelsen af privatlivets fred, på den anden side de positive virkninger af en overvågning.

Samtidig må det tages i betragtning, at der indtil nu kun foreligger meget begrænsede erfaringer med hensyn til anvendelsen af TV-overvågning, navnlig når det drejer sig om overvågning af gader, veje og lignende. De oplysninger, der foreligger om TV-overvågning, der har givet anledning til kritik, er meget sparsomme og kan kun i beskedent omfang give grundlag for en afgrænsning af de tilfælde, hvor TV-overvågning bør være forbudt. Det er formentlig betragtninger af denne art, der har ført til udtalelser i nogle høringssvar om, at der næppe er dokumenteret noget behov for lovgivning på området. Det kan også tænkes, at den tekniske udvikling på området i løbet af nogle år vil give anledning til helt andre spørgsmål end dem, der foreligger i dag.

Efter straffelovrådets opfattelse kan disse forhold ikke føre til, at der ikke i dag skulle være grundlag for en lovgivning på området, når det dog efter al sandsynlighed må forventes, at udviklingen vil gå i retning af stærkt udvidede muligheder for TV-overvågning. På den anden side er der grund til at fremhæve, at man over for en teknisk udvikling, der vanskeligt lader sig forudse, og på baggrund af meget begrænsede praktiske erfaringer kan gøre klogt i at udvise nogen tilbageholdenhed, når det drejer sig om udstrækningen af en forbudsregel, og holde sig til det, som man i dag kan overse.

Efter straffelovrådets vurdering kan det ikke give anledning til betænkeligheder, at der som angivet i lovudkastet gennemføres en ordning, hvorefter der som udgangspunkt – begrænset af nærmere angivne undtagelser for de overvågningsformer, der tjener anerkendelsesværdige formål – gælder et forbud mod den i lovudkastets § 1 beskrevne systematiske TV-overvågning af personer på alment tilgængelige færdselsområder. Den TV-overvågning, der herved forbydes, adskiller sig så meget fra den mere tilfældige og enkeltstående

fotografering og iagttagelse, at den kan begrunde en særlig strafferetlig regulering.

På denne baggrund er der herefter navnlig anledning til at overveje, hvorledes man ved udformningen af undtagelsesbestemmelserne på bestemt afgrænsede områder kan imødekomme sikkerhedsmæssige og kriminalpræventive hensyn uden at tilsidesætte de hovedsynspunkter, der ligger bag den almindelige forbudsregel. Denne del af den lovmæssige regulering er i lovudkastet indeholdt i §§ 2–3. Straffelovrådet kan i alt væsentligt tiltræde den ordning, der har fundet udtryk i lovudkastet. Om visse tvivlsspørgsmål og om den nærmere afværgelse af de enkelte bestemmelser i lovudkastet henvises til bemærkninger nedenfor, hvor der bl.a. er taget stilling til de synspunkter, der indeholdes i høringssvarene.

Det skal tilføjes, at der efter straffelovrådets opfattelse ikke kan være tvivl om, at disse forhold bør reguleres ved en særlov og ikke egner sig til at ordnes ved ændringer i straffeloven.

#### 4. Straffelovrådets overvejelser – lovudkastets nærmere udformning.

##### *Til § 1.*

Straffelovrådet kan tiltræde udformningen af bestemmelsen i § 1, stk. 1, om forbud mod TV-overvågning af gade, vej, plads eller lignende område, som benyttes til almindelig færdsel. Teknisk har den stedlige afgrænsning den fordel, at praksis efter politivedtægtens § 2 og færdselslovens § 1 vil kunne yde vejledning ved løsning af de fortolkningsspørgsmål, som vil kunne opstå.

I justitsministeriets lovudkast har man benyttet den lovtekniske fremgangsmåde at knytte lovens forbuds- og påbudsbestemmelser til begrebet TV-overvågning, som er nærmere defineret i lovudkastets § 1, stk. 2, 1. pkt. Denne fremgangsmåde må efter straffelovrådets opfattelse betragtes som hensigtsmæssig. Som det også fremgår af nogle høringssvar, kan den anvendte definition af begrebet TV-overvågning imidlertid give anledning til enkelte spørgsmål.

I lovudkastets § 1, stk. 2, 1. pkt., benyttes udtrykket »lignende apparat, der kan anvendes til optagelse af billeder«. Dette udtryk er efter straffelovrådets opfattelse ikke ganske klart. Det kan forstås således, at lovens bestemmelser er begrænset til tilfælde, hvor der sker optagelse af billeder på videobånd, film eller lignende med henblik på senere gengivelse. Det fremgår imidlertid af § 2, nr. 3, sammenholdt med § 3, og af udkastets bemærknin-